

MOSOLLYAL AZ EGÉSZSÉGÉRT

A nevetés, a jókedv szoros összefüggésben van az egészséggel. Ezt használja ki a gyerekek gyógyulását segítő Mosolygó Kórház mozgalom. Cikksorozatunk első részében bemutatuk azokat a nemzetközi kutatásokat, amelyek a kezdeményezés alapját jelentik. A 2009–2011-es években történetünknek volt egy sajátosan tudományos vonatkozása is.

2. rész

A kaposvári kórházban néhány olyan gyermeket is meglátogattak a művészek, akiknek a kezében branül (az infúziók beadására szolgáló kicsi, műanyag cső) volt – és néhány magyar kutató a csövön keresztül, fájdalommentesen vett mintákat vizsgálva, arra volt kíváncsi, vajon a látogatások kapcsán történhetnek-e változások a gyerekek vérében is...

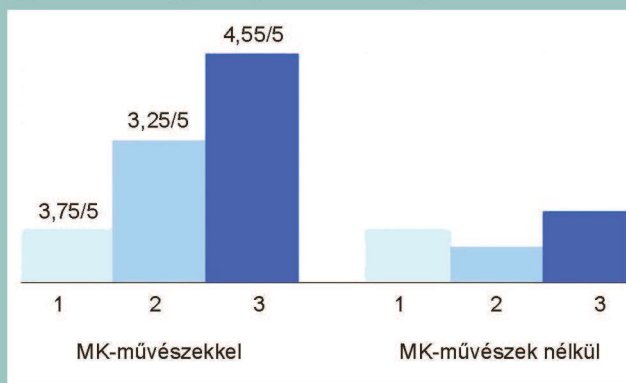
A magyar szakemberek munkájának eredménye az Orvosi Hetilap hasábjain jelent meg 2011-ben, és így a hivatalos orvosi irodalomban az első tudományos jelzéssé vált, amely kimondja: a kórházi látogatások nemcsak a gyermekek lelkét, hanem testét is megváltoztathatják.

Mérésünk legnagyobb módszertani kihívását kezdettől fogva az jelentette, hogy olyan gyermekeket találjunk, akik nem a mérés miatt, hanem betegségük folytán, egyéb orvosi okból branül van a kézfejükön – az természetesen elképzelhetetlen lett volna, hogy akár csak egyetlen gyermeket is megszúrjunk vérvételért, csupán

mert jön a mosolydoktor. A mérésnek végül a Somogy Megyei Kaposi Mór Oktató Kórház Infektológiai Osztálya adott otthont, ahova a gyermekek sokszor hasmenés miatt kerülnek, és legtöbbször infúziót kapnak. Ennek nagy előnye volt az is, hogy hasmenés-

tes vérvételek. Mérésünk attól vált igazi pszicho-neuro-immunológiai munkává, hogy a laboratóriumi vizsgálaton kívül megkérdeztük a gyermekeket látogató művészeket, hogy milyenek érezték a látogatást. A művészek, akik az aznapi laboreredményeket nem ismerték, ötös skálán jelezték érzéseiket. Mérésünket először elvégeztük 24 gyermek segítségével, akiket meglátogattak a művészek, majd 9 gyermekkel, akit nem. (A pszicho-neuro-immunológia úttörő területe a tudománynak, így az itt említett alacsony esetszámok a korábbi cikkünkben bemutatott, felnőttel végzett külföldi mérések esetszámaival elérték vagy meg is haladták).

Az eredmények megdöbbentőek voltak: mind a meglátogató, mind a meg nem látogató csoportban találtunk csökkenést, változatlanságot és emelkedést a limfocitaszámokban, de a meglátogató csoportban a limfocitaszám emelkedését mutató gyermekek aránya lényegesen nagyobb volt. Amint ismeretes, a limfociták a vérvédekező sejtjei, melyek az immunrendszer működésekor a kórokozók elleni küzdelemben vesznek részt.

Az ábrán balról jobbra a limfocitaszintek csökkenését (1), változatlanságát (2) és emelkedését (3) mutató gyermekek számát mutatjuk, először a meglátogató, majd a meg nem látogató csoportban. Az oszlopok felett a művészek átlagos osztályzatait tüntettük fel, ötös skálán.

ses kórképekben antibiotikumok adására a legritkábban van szükség, így a gyerekek legtöbbször nem kaptak olyan gyógyszert, ami a mérési eredmények értelmezését megnehezítette volna.

A látogatás előtt fél órával és utána egy órával történtek a fájdalommen-

Ami még izgalmasabb – és ettől volt vizsgálatunk valódi pszicho-neuro-immunológiai mérés –, a limfocitaszám emelkedését a legtöbbször éppen azoknál a látogatásoknál észleltük, ahol a

művészek utólag pozitívan értékelték a találkozást.

A meglátogatott csoportban a limfocitaszámok változása érezhetően az emelkedés irányába tolódott, és a művészek által jobbnak érzett találkozásoknál volt a kifejezettebb.

A művészek által felkeresett csoportban a változás nemcsak a limfocitaszám emelkedését mutató gyermekek számának emelkedésében, hanem a limfocitaszintek abszolútértékében is érezhető volt. A meglátogatott csoportban a limfociták szintjének emelkedése kifejezettebb, csökkenése kevésbé jelentős volt. Ha pedig nemcsak a limfocitákat, hanem az immunrendszer információs, hírvivő molekuláit, a citokin-szinteket is vizsgáltuk, a meglátogatott csoportban szintén különbséget találtunk – az egyik legnagyobb különbséget épp az INF γ - (interferon gamma-) szintben, amely a vérben a vírusok és a daganatsejtek elleni védekezésben játszik fontos szerepet...

INTERJÚ NÉHÁNY RÉSZTVEVŐ FIATAL MŰVÉSSZEL

Interjúalanyaink, Fehér Krisztina, Kárpáti Éva, Kovács Péter, Nierner Nóra és Szita Veronika gyógypedagógia és informatikus-könyvtáros szakos egyetemi hallgatók voltak a mérés idején.

– Mi motivált titeket arra, hogy az egyetemi tanulmányok mellett kórházba járjatok, és beteg gyerekeket látogassatok?

– Szerettük volna a frissen szerzett tudásunkat a gyakorlatban is alkalmazni, annak ellenére is, hogy a kórházban jórészt nem az a gyermekcsoport található, akikkel most már nap mint nap foglalkozunk.

Azért is volt hasznos, így utólag visszatekintve, mert a szakmánk egyik alapvető kritériuma, hogy könnyen megtaláljuk a közös hangot különböző gyerekekkel. Nemcsak mi csaltunk mosolyt és örömet a gyerekek arcára, hanem ők is a mienkre. Egy pár alkalom után már nem mint munka gondoltunk rá, hanem egyben vidám kikapcsolódásként is megéltük.

– Mi az egyik legemlékezetesebb élményetek?

– Minden ott töltött alkalomhoz kapcsolódnak kedves emlékek. Azonban ezeket pár percben nem lehetne mind felsorolni, viszont általánosságban elmondhatjuk, hogy a gyerekek nagyon lelkesek voltak, és olykor betegségük ellenére is minden erejüket összeszedve szívesen vettek részt a foglalkozásokban. Számunkra a legnagyobb örömet az okozta, amikor a kisgyerek a tévénézést mellőzve bekapcsolódott a játékba. Ezzel is azt bizonyítva, hogy a személyes törődés milyen sokat jelent a gyerekek számára.

– Mit tanácsoltok azoknak, akik szintén szeretnék kórházat látogatni a Mosolygó Kórházzal?

– Legyen a tarsolyukban olyan játéket, amellyel bármely korosztály érdeklődését felkelthetik. Fontos, hogy csak azok vegyenek részt a felkínált tevékenységekben, akik erre kedvet éreznek. Nemcsak a gyerekekről szól ez a munka, hanem a gyermek környezetében lévő személyekről is, például az orvosokról, nővérekről és természetesen a szülőkről. A jó légkör kialakításához ez az összhang elengedhetetlen. Különösen azoknak a gyerekeknek a támogatása, bátorítása a fontos, akiknek egyik szülője sem tud hosszabb ideig velük lenni.

Bár a külföldi, felnőttekkel végzett mérésekhez képest az általunk végzett vizsgálatban kisebb eltéréseket találtunk, és így eredményeinket nem lehetett bizonyító erejűnek tekinteni, méréseink mégis elsőként érzékeltette a hivatalos orvosi irodalomban, hogy a meglátogatott gyermekeknél változás lehetséges az immunrendszerben. Eszerint a kórházi látogatásokra nem elég, mint lelki segítségre tekintenünk – a látogatások kapcsán a gyermekek testében is lehetségesek, kimutathatók változások.

Cikksorozatunk következő, befejező részében bemutatjuk a pszicho-neuro-immunológia mérési eredményeinek értelmezési csapdáit, a gyakorlati alkalmazás még nyitott, megválaszolatlan kérdéseit, és ismertetjük a mérések néhány gyakorlati következményét.

BÉRES ANDRÁS